

нареди заради тѣхъ добро помѣщенѣе. Азъ му предложихъ своитѣ услуги, обѣщахъ се да дохождамъ да му спомагамъ както въ преглѣжданѣето на раненитѣ, тъй сѣщо и въ устройството на болницата; но докторъ Христовъ нача да ме моли да приемъ азъ исклучително върху себе управлението и распорѣжданieto на болницата.

— Вие знаете, — рече той, — че въобще нѣма пророкъ въ отечеството си»; а у насъ тая истина има двойна сила, и азъ по никакъвъ начинъ не могъ сполучи да направя това, което вие ще можете. Причини на това има много.

Азъ се съгласихъ да приемъ на себе обязанността на главний лѣкарь.

— Право да кажъ, тука болница още нѣма, — разказване той, — ние трѣба отъ сега да я устроимъ: има само единъ домъ, въ който сѣ поставени раненитѣ що сѣ се явили. Още отъ сега тѣ сѣ до 70 души, но вѣроятно дълго врѣме още тѣ ще се умножаватъ. Въ домътъ нема нито кревети, нито постилки, ни лѣкарства, нито инструменти — и азъ, повтарямъ, нито не могъ да искамъ — или поне твърдѣ бавно сполучвамъ. Та вие знаете до каква степенъ е образовано нашето общество При кого ще намѣришъ помощъ?

— Добрѣ, хайде да идемъ въ болницата, — рекохъ азъ: — да захванемъ да работимъ. Трѣба да намѣримъ сичко необходимо и да наредимъ колкото е възможно по-бърже.

Българската болница, така я нарекохме за разлика отъ военната болница, намѣрваше се десетъ или петнадесетъ минути далечъ отъ мѣнастиря,